

бі використанні таких просторів має місце користування поверхнею землі.

У цілому до визначення поняття надр слід підходити досить зважено, виходячи саме з чинного законодавства, досвіду надрокористування, потреб практики та перспектив розвитку відповідних відносин. Слід погодитись із О.Ю. Макаренком, що знак рівності між поняттями «надра» та «корисні копалини» певним чином завжди створював цілу низку проблем і складностей [13]. Для усунення зазначених неточностей вбачаємо необхідність у закріпленні у ст. 1 КУпН поняття «корисні копалини» та «родовища корисних копалин» з визначенням конкретних ознак, що відрізняють їх від надр.

Вітчизняне законодавство деталізує такі інші потреби, не пов'язані з вилученням корисних копалин. Так, відповідно до ст. 264 Податкового кодексу України надра можуть також використовуватись для витримування виноматеріалів, виробництва і зберігання винопродукції; вирощування грибів, овочів, квітів та інших рослин; зберігання харчових продуктів, промислових та інших товарів, речовин і матеріалів; провадження інших видів господарської діяльності [14]. З наведеного переліку можливостей використання надр можна зробити висновок про значні їх відмінності від земельних ділянок, підземних вод, корисних копалин та їх родовищ.

Виходячи з наведеного, можна виокремити такі ознаки надр як об'єкта відносин надрокористування, а саме це: 1) частина земної кори; 2) розміщена нижче земної поверхні

та дна водоймищ; 3) сягає глибин, досяжних для геологічного вивчення та освоєння; 4) при використанні надр, як правило, відбувається вилучення будь-якої природної речовини з підземного простору або використання підземного простору для інших потреб. Віднесення надр до предмета адміністративно-правових відносин у сфері надрокористування є проблематичним через складність визначення меж надр. Водночас родовища корисних копалин, що знаходяться в надрах і щодо освоєння яких видаються дозвільні документи, можуть бути предметом адміністративно-правових відносин у сфері надрокористування.

Ця теза, на наш погляд, обґрунтовується наявними потребами держави в упорядкуванні процесів використання надр суб'єктами господарювання. Відповідні потреби та інтереси держави щодо раціоналізації надрокористування є об'єктами адміністративно-правових відносин у досліджуваній сфері.

Через виняткову значущість для правового регулювання як адміністративно-правових, так й інших відносин у сфері надрокористування поняття «надра», «корисні копалини», «родовища корисних копалин» вважаємо за необхідне чітко їх розмежувати у законодавстві. Визначення поняття надр, як об'єкта надрокористування має бути точнішим, оскільки воно має практичне значення і може як породити складності при визначенні кордонів надр, так і позбавити надрокористувачів ряду складностей. Натомість поняття «корисні копалини» та «родовища корисних копалин» є вужчим і повинно бути закріплене у ст. 1 КУпН.

ЛІТЕРАТУРА

1. Козлов Ю. М. Предмет советского административного права / Козлов Ю. М. – М., 1967. – С. 102-103.
2. Петров Г. М. Советское административное право. Часть общая / Петров Г. М. – Л. : Изд-во ЛГУ, 1961. – 298 с.
3. Адміністративне право України : підруч. для юрид. вузів і фак. / [Ю. П. Битяк, В. В. Богуцький, В. М. Гаращук та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. – Х. : Право, 2000. – 520 с.
4. Гончарук С. Т. Адміністративне право України : навч. посіб. / Гончарук С. Т. – К., 2000. – 240 с.
5. Гірничий закон України від 06 жовтня 1999 року № 1127-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 50. – Ст. 433.
6. Курінний Є. В. Адміністративне право України : тенденції трансформації в умовах реформування. Навчальний посібник / Курінний Є. В. – Дніпропетровськ : Юридична академія МВС України, 2002. – 92 с.
7. Кодекс про надра : Закон України від 27 липня 1994 року № 132/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 36. – Ст. 340.
8. Модельный кодекс о недрах и недропользовании для государств-участников СНГ : Постановление № 20-8 от 07 декабря 2002 года. – Принят на двадцатом пленарном заседании Межпарламентской Ассамблеи государств-участников СНГ.
9. Положення про надання гірничих відводів : Постанова Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995р. № 59 (із змінами на 08 листопада 2006 року № 1570) // Офіційний Вісник України. – 2006. – № 45. – Ст. 3014.
10. Порядок надання у 2010 році спеціальних дозволів на користування надрами : Постанова Кабінету Міністрів України від 23 червня 2010 року № 596 // Урядовий кур'єр. – 2010. – № 142. – 4 серп.
11. Екологічне право України. Академічний курс: підруч. для вищ. навч. закл. / [Балюк Г. І., Барабашова Н. В., Гетьман А. П. та ін.] ; за аг. ред. Ю. С. Шемшученка. – К. : ТОВ «Вид-во «Юридична думка», 2005. – 848 с.
12. Горное дело : Терминологический словарь / Сост. Г.Д. Лидин. – М. : Недра, 1990. – 694 с., ил.
13. Макаренко О. Ю. Юридичне визначення надр / О. Ю. Макаренко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : ndra.kiev.ua/node/5.
14. Податковий кодекс України : Закон України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 13-14, № 15-16, № 17. – Ст. 112.

УДК 340.131:355.1(477)

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ВИДІВ ТА ДОКУМЕНТІВ ОБОРОННОГО ПЛАНУВАННЯ

Поляков С.Ю.,
завідувач кафедри загальновійськових та правових дисциплін
військово-юридичного факультету
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена висвітленню однієї з актуальних теоретико-методологічних проблем адміністративного права України у галузі оборони, а саме розгляду оборонного планування, його видів та документів. Автором проаналізовані положення стосовно визначення оборонного планування, характеристики видів оборонного планування та документів, що приймаються на довгостроковий, середньостроковий та короткостроковий період на підставі чинного законодавства та проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про організацію оборонного планування». Зроблено аргументовані висновки про те, що відповідні питання більш конкретно та ретельно урегульовані запропонованим проектом Закону України, ніж чинним законодавством та потребують законодавчого ухвалення.

Ключові слова: оборонне планування, види оборонного планування, документи оборонного планування.

Поляков С.Ю. / ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА ВИДОВ И ДОКУМЕНТОВ ОБОРОННОГО ПЛАНИРОВАНИЯ / Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина

Статья посвящена рассмотрению оборонного планирования, его видов и документов, которые принимаются на разных этапах его реализации. Автором проанализированы положения, касающиеся определения оборонного планирования, характеристики видов оборонного планирования и документов, принимаемых на долгосрочный, среднесрочный и краткосрочный период на основании действующего законодательства и проекта Закона Украины «О внесении изменений в Закон Украины «Об организации оборонного планирования». Сделано аргументированные выводы о том, что соответствующие вопросы более конкретно и тщательно урегулированы предложенным проектом Закона Украины нежели действующим законодательством и требуют законодательного утверждения.

Ключевые слова: оборонное планирование, виды оборонного планирования, документы оборонного планирования.

Polyakov S.U. / THE COMMON CHARACTERISTIC OF TYPES AND DOCUMENTS OF DEFENCE PLANNING / National Law University named after Yaroslav the Wise, Ukraine

The article is devoted to defence planning, its types and documents that had been adopted at different stages of its implementation. It is established that the proposed definition, which is contained in the draft Law of Ukraine «On amending the Law of Ukraine «On the organisation of defence planning» is more suitable for regulation of legal relations in the field of defence planning, which is that under the defence planning is understood as an integral part of national strategic planning on the definition of objectives, directions, priorities of development of the forces security and defence tasks, activities and time of their implementation, as well as the number of personnel, armament, military and special equipment, volumes of material-technical, energy, financial, information resources, food, land and water areas, communications, funds and property for the purpose of achievement of necessary level of ability security and defence forces.

The author analyzed the provisions concerning the characteristics of defence planning and documents adopted by the long-term, mid-term and a short-term period on the basis of the current legislation and the draft Law of Ukraine «On amending the Law of Ukraine «On the organisation of defence planning». Done well-founded conclusions about what is appropriate questions more specifically and carefully regulated by the proposed draft Law of Ukraine and require legislative approval.

We are talking about the fact that longstanding period it is necessary to adopt the Strategy of national security of Ukraine, the Military doctrine of Ukraine, the Strategic defence Bulletin of Ukraine and state target programs. The mid-term period are developed the Concept of the state program of development of the Armed Forces of Ukraine, the State programme of the Armed Forces of Ukraine, state programs, which are aimed at resolving important issues in the field of defence. For a short period necessary, military-political direction of the Minister of defence of Ukraine, plans the activities of the Ministry of defence of Ukraine, plans for the maintenance and development of security and defence forces of Ukraine, the budget requests and the main indicators of the state defense order.

Key words: defence planning, types of defence planning, defence planning documents.

Оборонне планування, як і будь-яка інша сфера, що знаходиться у правовому просторі, постійно змінюється та вдосконалюється. Про це свідчить великий масив законодавчих актів, що приймаються для врегулювання зазначеної сфери та наукові надбання правової науки.

Різноманітні проблеми теорії та практики у сфері оборони, безпеки, досліджувалися в тій чи іншій мірі у роботах вітчизняних та зарубіжних науковців: О.М. Бандурки, Ю.П. Битяка, М.П. Вавринчука, В.М. Гарашука, Є.І. Григоренка, І.Ф. Коржа, О. М. Косогова, В.М. Олуйко, А. І. Семенченка, Г.П. Ситника, Є. Ф. Шелеста, Ю.С. Шемшученка та ін. Однак, ураховуючи те, що законодавство у сфері оборони постійно оновлюється, та те, що сучасний стан функціонування української армії стрімко змінюється, необхідно приділяти увагу питанням, які ще не були об'єктами наукового осмислення вчених та зміни яких плануються на законодавчому рівні.

Метою статті є дослідження, яке полягає у визначенні першочергових характеристик оборонного планування, а саме співставлення вже законодавчо закріплених характеристик та тих, що пропонуються прийняти у майбутньому, його видів та документів, що приймаються на різних етапах реалізації оборонного планування для забезпечення необхідного рівня його організації в Україні.

Закон України «Про організацію оборонного планування» від 18 листопада 2004 року [1] під оборонним плануванням розуміє складову частину системи стратегічного планування та управління державними ресурсами у сфері оборони, що здійснюється у встановлені законом строки з метою забезпечення необхідного рівня обороноздатності держави шляхом обґрунтування перспектив розвитку Збройних Сил України та інших військових формувань з урахуванням характеру реальних і потенційних загроз у воєнній сфері та економічних можливостей держави, із зазначенням конкретних заходів, виконавців та термінів їх реалізації.

Виходячи з того, що перед оборонним плануванням постає достатньо широкий спектр завдань (наприклад, систематичне проведення, виходячи з засад державної політики оцінки реальних і потенційних загроз у воєнній сфері, визначення взаємозв'язку між цілями і завдання-

ми діяльності Збройних Сил України та інших військових формувань; перегляд перспективних і поточних планів розвитку Збройних Сил України та інших військових формувань, які базуються на програмно-цільовому методі планування; створення і підтримання на належному рівні державних ресурсів у сфері оборони, а також ефективне управління ними для забезпечення розвитку Збройних Сил України та інших військових формувань та ін.), воно поділяється на окремі види: довгострокове, середньострокове і короткострокове планування. Умовно такі види можна вважати певними етапами здійснення оборонного планування. Так, довгострокове планування за чинним законодавством здійснюється з метою визначення (уточнення) засад державної політики у сфері оборони та створення нормативно-правової бази для середньострокового і короткострокового оборонного планування. Довгострокові плани (державні програми) у сфері оборони складаються строком на 12 років. Середньострокове оборонне планування здійснюється з метою визначення комплексу заходів організаційно-технічного і соціально-економічного характеру, що забезпечують підтримання необхідного рівня обороноздатності держави на плановий період. Середньострокові плани (державні програми) у сфері оборони складаються строком на шість років. Короткострокове оборонне планування передбачає щорічну розробку планів утримання та розвитку Збройних Сил України та інших військових формувань на два роки, в яких деталізуються та конкретизуються і, за необхідності, коригуються у встановленому порядку державні програми розвитку Збройних Сил України та інших військових формувань.

Таким чином, ключовими моментами оборонного планування, є те, що воно передбачає створення нормативно-правової бази, визначення комплексу заходів для підтримання обороноздатності держави та щорічну розробку планів утримання та розвитку Збройних Сил України.

У проекті Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про організацію оборонного планування» [2] чітко визначено (і ми з цим повністю погоджуємося), що на довгостроковий період розробляються: Стратегія національної безпеки України; Воєнна доктрина України;

Стратегічний оборонний бюлетень України; державні цільові програми; прогностичні показники витратів Державного бюджету України на потреби оборони.

Згідно зазначеного вище проекту Стратегія національної безпеки України розробляється і затверджується відповідно до Закону України «Про основи національної безпеки України». Стратегія воєнної безпеки розробляється як складова частина Стратегії національної безпеки України Міністерством оборони України. У Воєнній доктрині України визначаються: воєнно-політична обстановка та характерні риси сучасних воєнних конфліктів; принципи і шляхи запобігання виникненню воєнних конфліктів; питання підготовки держави до збройної захисту національних інтересів; погляди на застосування воєнної сили у воєнних конфліктах. У Стратегічному оборонному бюлетені України визначаються: основні засади безпекової та оборонної політики України; безпекове середовище; потреби в ресурсах на оборону держави; перспективна модель складових сил безпеки та оборони і стратегія її реформування і розвитку. Державні цільові програми на довгостроковий період розробляються з метою вирішення проблемних питань розвитку озброєння, військової і спеціальної техніки, інфраструктури та інших питань оборони. Прогностичні показники витратів Державного бюджету України на потреби оборони розробляються і затверджуються Кабінетом Міністрів України відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України про проведення оборонного огляду.

На середньостроковий період розробляються: Концепція державної програми розвитку Збройних Сил України (для інших військових формувань, Державної спеціальної служби транспорту, правоохоронних органів спеціального призначення, сил цивільного захисту і Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України – у разі потреби); Державна програма розвитку Збройних Сил України (для інших військових формувань, Державної спеціальної служби транспорту, правоохоронних органів спеціального призначення, сил цивільного захисту і Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України – у разі потреби); державні цільові програми, спрямовані на розв'язання найважливіших проблем у сфері оборони.

На короткостроковий період розробляються: військово-політичні вказівки Міністра оборони України (керівників інших міністерств та центральних органів виконавчої влади, які здійснюють керівництво військовими формуваннями, Державною спеціальною службою транспорту, правоохоронними органами спеціального призначення, силами цивільного захисту, Служби безпеки України, Управління державної охорони України і Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України – у разі потреби); плани діяльності Міністерства оборони України, інших міністерств та центральних органів виконавчої влади, які здійснюють керівництво військовими формуваннями, Державною спеціальною службою транспорту, правоохоронними органами спеціального призначення, силами цивільного захисту, Служби безпеки України, Управління державної охорони України і Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України; плани утримання і розвитку сил безпеки та оборони; бюджетні запити; основні показники державного оборонного замовлення.

Слушно зазначає Є. Ф. Шелест про те, що «прийняті останнім часом в Україні певні законодавчі та нормативні акти з питань реформування та розвитку Збройних Сил посприяли впровадженню системи оборонного планування в життєдіяльність Збройних Сил. Проте подальша робота в цьому напрямку потребує глибшого удосконалення нормативно-правової бази. На наш погляд, для цього потрібно уточнити зміст існуючих і розробити проекти нових законодавчих актів з питань оборони й міжнародного співробітництва відповідно до європейських норм,

а також удосконалити нормативно-правову базу стосовно функціонування Збройних Сил у нових умовах, розвитку системи управління ними та всебічного забезпечення» [3, с. 12]. Також є цілком вдала думка про те, що в Україні відсутня цілісна система оборонного планування, що пов'язано, насамперед, з недосконалістю нормативно-правової бази, яка б регламентувала діяльність органів державної влади та військових структур у цій сфері [4, с. 25]. О.В. Василенко та І. В. Бороховостов, досліджуючи основні аспекти оборонного планування розвитку озброєння та військової техніки, зазначають, що як відомо, система оборонного планування в Україні за ознакою тривалості періодів планування має трирівневу структуру та поділяється на довго-, середньо- та короткострокове планування. Кожен з цих періодів характеризується певним переліком планувальних документів, які, у свою чергу, поділяються на документи з розвитку Збройних Сил України в цілому та документи з розвитку озброєння та військової техніки зокрема [5, с. 39].

Віднесення означених вище документів до конкретних видів оборонного планування дає змогу при їх прийнятті наповнити текст необхідними даними, відповідним змістом, уникнути можливого дублювання однакових положень у декількох актах та виключити можливість не звернення уваги на нагальні питання, що потребують урегулювання у сфері оборони. Більш того, таке вдале розмежування наповнює конкретним змістом кожний етап (довгостроковий, середньостроковий або короткостроковий) оборонного планування та передбачає чітку послідовність реалізації нагальних завдань, що постають на кожному етапі. На відміну від такого докладного пропонування характеристики видів та документів оборонного планування у зазначеному вище законопроекті, чинне законодавство тільки загально визначає, що основоположними документами оборонного планування є: законодавчі акти з питань національної безпеки та оборони, а також концептуальні документи з питань соціально-економічного розвитку; Стратегія національної безпеки України та Стратегія воєнної безпеки; Воєнна доктрина України; Державна програма розвитку Воєнної організації держави; Завдання Збройними Силами України та іншим військовим формуванням; Стратегічний оборонний бюлетень; Державна програма розвитку озброєння та військової техніки; Державна програма реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу. Користуючись таким розгалуженим переліком основоположних документів оборонного планування не повною мірою є зрозумілим як для теоретиків, так і для практиків, які положення повинен містити кожен з означених актів та на якому етапі оборонного планування він повинен бути прийнятим.

У цьому контексті слід підкреслити те, що сьогодні хоча й існує Наказ Міністра оборони України «Про затвердження Положення про організацію та здійснення середньострокового та короткострокового оборонного планування в Міністерстві оборони України і Збройних Силах України» від 19 січня 2010 року [6], його основні положення відрізняються від проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про організацію оборонного планування», що у подальшому потребуватиме приведення у відповідність означених актів, або з моменту ухвалення законодавцем змін до Закону України «Про організацію оборонного планування» скасування зазначеного положення та прийняття нового.

Фахівцями Центру воєнної політики та політики безпеки також зазначається, що основні зміни в системі оборонного планування Збройних Сил планується законодавчо затвердити у новій редакції Закону України «Про організацію оборонного планування». Пропонується забезпечити повну інтеграцію довгострокового, середньострокового та короткострокового планування в єдиний процес оборонного планування, визначивши його місце і

роль в загальнодержавному процесі стратегічного планування. В існуючій системі оборонного планування складає довгострокове планування передбачає проведення оборонного огляду та видання Стратегічного оборонного бюлетеня України – основного стратегічного документа

розвитку Воєнної організації держави. Проте, відсутні механізми подальшого розвитку та уточнення окремих положень цього довгострокового документа, враховуючи щорічні результати розвитку військ (сил), зміни безпекового середовища та реальні видатки оборонного бюджету [7].

ЛІТЕРАТУРА

1. Про організацію оборонного планування : Закон України від 18 листопада 2004 року № 2198-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 4. – Ст. 97.
2. Про внесення змін до Закону України «Про організацію оборонного планування : проект Закону України від 12 грудня 2012 року № 0910
3. Шелест Є. Ф. Розвиток системи оборонного планування в збройних Силах України / Є.Ф. Шелест // Наука і оборона. – 2005. – № 2. – С. 7-15.
4. Зубарев В. В. Проблемні питання реалізації програмно-цільового управління розвитком ОБТ Воєнної організації України / В. В. Зубарев, О. П. Ковтуненко, П. П. Скурський, С. М. Химченко // Наука і оборона. – 2009. – № 4. – С. 23–34.
5. Василенко О. В. Основні аспекти оборонного планування розвитку озброєння та військової техніки / О. В. Василенко, І. В. Бороховостов // Наука і оборона. – 2011. – № 1. – С. 39-44.
6. Про затвердження Положення про організацію та здійснення середньострокового та короткострокового оборонного планування в Міністерстві оборони України і Збройних Силах України : Наказ Міністра оборони України від 19 січня 2010 року № 15
7. Нові підходи до організації системи оборонного планування в Збройних Силах України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://defpol.org.ua/site/index.php/en/arhiv/obonoglyad/1709-2010-04-08-10-45-34>

УДК 349.2

ВПЛИВ РЕПУТАЦІЙНИХ РИЗИКІВ НА ІМІДЖ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Цільмак О.М.,

д.ю.н., доцент, професор

Одеський державний університет внутрішніх справ

Автор у статті розглядає питання впливу репутаційних ризиків на процес формування іміджу органів внутрішніх справ та розкриває різновиди репутаційних ризиків. Автором надано власне визначення поняттям: «репутаційний ризик», «соціальна репутація», «ділова репутація» та визначено етапи виявлення та управління репутаційними ризиками.

Ключові слова: ділова репутація, імідж, міліція, соціальна репутація, працівник, репутаційний ризик.

Цільмак А.Н. / ВЛИЯНИЕ РЕПУТАЦИОННЫХ РИСКОВ НА ИМИДЖ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ / Одесский государственный университет внутренних дел, Украина

Автор в статье рассматривает вопросы влияния репутационных рисков на процесс формирования имиджа органов внутренних дел и раскрывает разновидности репутационных рисков. Автором предоставлено собственное определение понятиям: «репутационный риск», «социальная репутация», «деловая репутация» и определены этапы выявления и управления репутационными рисками.

Ключевые слова: деловая репутация, имидж, милиция, социальная репутация, работник, репутационный риск.

Tsilmak O.N. / THE IMPACT OF REPUTATIONAL RISKS FOR THE IMAGE OF THE INTERNAL AFFAIRS BODIES / Odessa State University of Internal Affairs, Ukraine

The author of the article examines the impact of reputational risks for the process of forming the image of militia. The author believes that the image of Internal Affairs Bodies is formed by an objective way, the idea that symbolizes the essence of the law enforcement activities of law enforcement officers in the social environment. While the image of Internal Affairs Bodies employees – it is an objective portrait of the modern law enforcement officer. The article reveals the essence of selected by the author varieties of reputational risks, such as: strategic, financial, legal, procedural, technological, efficient, of liquidity and motivation. The author believes that reputational risk is the risk of loss social and business reputation of law enforcement bodies.

Social reputation is anchored public opinion about a separate personality of law enforcement officer or of a particular militia team (division, department, subdivision). Business reputation – it is a qualitative and quantitative objective assessment of the public process and results of law enforcement activities. Social and business reputation can be either positive or negative.

It is indicated that reputational risks can be divided into the following groups: domestic, ie those that are dependent on the level of processes within subdivisions of Internal Affairs Bodies, external, ie, those that are dependent on the general economic and industrial processes, and force majeure, ie, those that are based on the wrong circumstances, occur suddenly and unexpectedly.

To manage reputational risks it is necessary to observe the following steps: 1) identification, ie, obtaining prompt and objective information on the condition and size of reputational risks, 2) evaluation, ie, qualitative and quantitative measurement of reputational risks, and 3) monitoring, ie, the study of public opinion concerning social image of militia and the separate militia employee, 4) taking measures, ie, creation of the system of quick and adequate response on situations, managing reputational risks at the stage of negative trends, as well as to prevent the spread of reputational risks, and 5) monitoring for the result of implemented measures.

Key words: business reputation, image, militia, social reputation, employee, reputational risks.

Історія розвитку органів внутрішніх справ України є одночасно й історією становлення її іміджу. На сучасному етапі розвитку правоохоронних органів відмічається тенденція зниження іміджу міліції. Однією з причин такого явища є той факт, що діяльність правоохоронних

органів досить слабо, й в основному з негативного боку, представлена для громадян України в інформаційно-модерній потоці. Тому, з боку МВС України було розроблено «Комплексний план заходів з формування позитивного іміджу органів внутрішніх справ України на 2013-2014